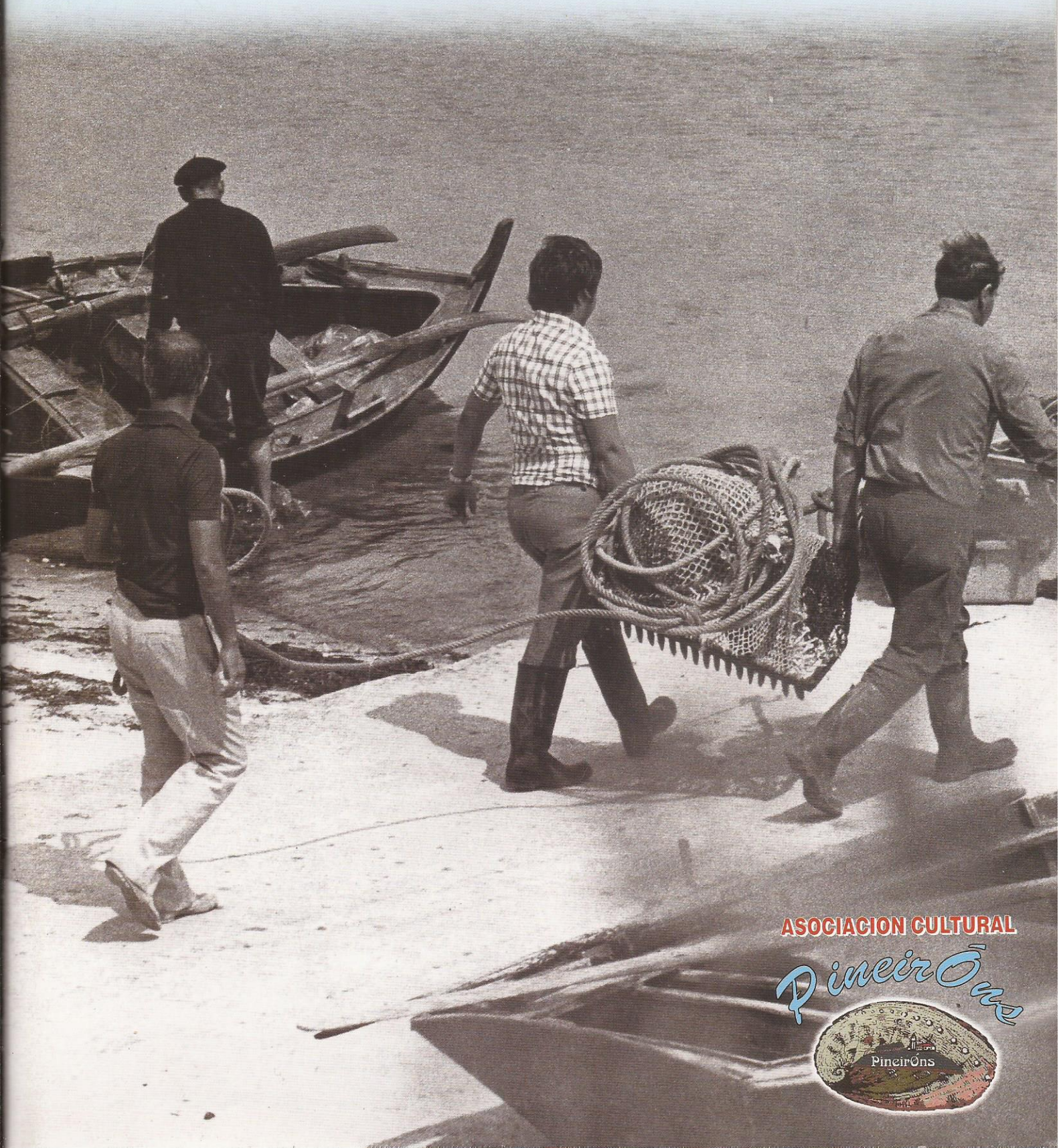

A UNIOS

Nº 20

MAIO 2015

ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns

BAIXOS OU PEDRA DOS BRUYOS

Por: Manuel Chazo Cores

Fíxose o asexo e as lanchas largaron as súas redes do xeito. O mar cobrouse con cerrazón de néboa húmida e chuviosa preto dos baixos dos Bruyos. Os galeóns fondearon separados, era unha noite perigosa, imposible levantar rizóns ou as poutadas.

Chegaban as lanchas cargadas de sardiñas ata non dar máis, parecían que ían ao fondo. Tiñan cheos os paneis e as pezas aínda viñan cargadas de sardiñas sen desenmallar posadas encima, dende a tilla á proa.

O motoveleiro “Joaquín” fondeou por barlovento do baixo Meán e comezou a encherse de sardiñas cargadas de oito ou dez lanchas que se ían ao fondo se non descargaban, pechados de néboa, descargaron as que puideron.

A chamada da trompeta era o sinal para orientalas e informarlles que había un galeón comprando. Era unha noite de forte cerrazón, aínda que a pesca fora abundantísima. Facíase garda para ter controlados os baixos dos Bruyos, só se escoitaba o chapuzar do vogar dos remos.

Os Bruyos eran o noso inimigo. A 1'8 millas e a 235° de Punta Lens, e a 2'5 millas ao W. de Punta Carreiro atópase o centro dun escollo que se estende 600 metros de N. a S. e outros 600 metros do L. ao W. no que sobresaen sempre tres pedras grandes chamadas os Bruyos. A maior delas a de máis ao N. Están rodeadas de varias pedras que contornan o escollo e as cobren e descubren coas mareas.

As lanchas xeiteiras, unha vez terminaron de contar a pesca por cincocentas en cada cesta (dúas cestas eran dúas targas de cobre que significaba un milleiro), púñanse a desenmallar as sardiñas que aínda tiñan nas redes enriba da tilla. Na súa vida, dicía o meu pai, se atoparan en asombrosa faena, coa néboa mollona que se che pon nas pestanas coma se estivera chovendo.

Cando remataron o patrón José Marcelino Chazo Martínez ordenou a un mariñeiro, de nome Ignacio Fernández Otero, quedar de garda ata o amencer. Era un mariñeiro cantineiro. Como non podía durmir, botou o anzol ao mar e comezou a batallar cos congros que picaban en cantidade. Aquela noite de néboa, cando xa amencía, pescou unha <basoca>, un peixe moi grande e saboroso que deu comida para toda a dotación.

O patrón esperou a que clarexara ou des-pexara a néboa e

cando houbo visibilidade, fixou as marcas e mirou polo costado do galeón. Chamou polo seu fillo Manuel para que os dous miraran unha pedra, a uns dous ou tres metros por debaixo do motoveleiro, para comentarlle que fondeara ben, pero que ao lascar beta de noite, por seguridade, sempre se lle amarra un bourel para que a beta non roce coas pedras.

Xa por último comentaron a enorme pesca de congros que fixera o mariñeiro enriba do baixo Mean cando quedou de garda.

Estas faenas non se esquecen xamais mentres un viva.

Barco cargado de sardiñas. Años 50 do pasado século. O Grove.

O rapaz de a bordo aprendendo a tocar a bugana, coa que despois chamarán ás lanchas xeiteiras.

Faro de Monte Louro. Punta Carreiro. Muros 2006.